

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně N. L.**, zastoupené JUDr. Tomášem Matouškem, Ph.D., advokátem, se sídlem Senovážné náměstí 23, Praha 1, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o plný invalidní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 3. 2004, č. j. 42 Cad 22/2004 - 9,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala včas kasační stížnost (mylně označenou jako odvolání k vrchnímu soudu) proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla odmítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2003, jímž byl stěžovatelce přiznán částečný invalidní důchod. Krajský soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že k žalobě přes výzvu soudu nebyl připojen opis napadeného rozhodnutí, a dále vyslovil pochybnosti o možnosti rozhodnutí žalované z časových důvodů přezkoumat.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že opis napadeného rozhodnutí soudu již zaslala, a k vysloveným pochybnostem krajského soudu odkazuje na spis Okresního soudu v Litoměřicích sp. zn. 7 C 279/2003, z něhož plyne, že přezkum možný je. Proto navrhuje zrušení usnesení krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatelka namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a tedy kasační stížnost je přípustná.

Ze soudního spisu plynou pro věc jako podstatné následující skutečnosti:

Stěžovatelka podala dne 4. 2. 2004 prostřednictvím svého zástupce žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2003. V žalobě konstatovala, že byla zkrácena na svých právech, když jí namísto plného byl přiznán pouze částečný invalidní důchod, a proto navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Jelikož k žalobě nebyl připojen stejnopis napadeného rozhodnutí (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), byl zástupce stěžovatelky usnesením ze dne 6. 2. 2004 soudem vyzván, aby stejnopis do pěti dnů od doručení výzvy předložil. Usnesení bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 12. 2. 2004. Jelikož ve stanovené lhůtě nebyl opis rozhodnutí doručen, rozhodl soud nyní napadeným usnesením ze dne 1. 3. 2004 tak, že žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl a nikomu nepřiznal náhradu nákladů řízení. Opis napadeného rozhodnutí byl spolu s přípisem stěžovatelčina zástupce doručen soudu dne 10. 3. 2004. Usnesení soudu o odmítnutí žaloby bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 6. 5. 2004, ten jej napadl kasační stížností dne 20. 5. 2004.

Nejvyšší správní soud se napadeným usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem zabíral v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených, jak mu přikazuje § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal postup krajského soudu v této věci a dospěl k závěru, že k jeho pochybení v rámci stěžovatelkou uplatněných námitek nedošlo. Podle první věty § 71 odst. 2 s. ř. s. k žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že stěžovatelka tuto svou povinnost při podání žaloby nesplnila, a neučinila tak ani po výzvě soudu. Opis žalobou napadeného rozhodnutí žalované byl krajskému soudu doručen až více než dvacet dní po stanovené lhůtě a deset dní po vydání usnesení, kterým byla žaloba z tohoto důvodu odmítnuta. Pokud tedy stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že opis rozhodnutí soudu zaslala, pak má sice pravdu, ale nevysvětluje, proč tak učinila opožděně a ani nepožádala soud o prominutí k tomu určené lhůty (§ 40 odst. 5 s. ř. s.). Ani námitka ohledně neoprávněnosti pochybností krajského soudu o přezkoumatelnosti správního rozhodnutí z časových důvodů není důvodná, neboť z obsahu soudního spisu (zejména sdělení České správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 7. 2004 či usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 11 Co 130/2004 - 27 ze dne 28. 4. 2004, viz. č. 1. 18, 20, 21) vyplývá, že žaloba byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty a proti rozhodnutí, které bylo ke dni podání žaloby zrušeno. Jelikož postup krajského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nenapadla žádnou další konkrétní námitkou a Nejvyšší správní soud neshledal důvody, pro které by se případnými dalšími vadami postupu krajského

soudu musel zabývat ex offio ze zákona (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaná, která měla ve věci plný úspěch, je správním orgánem a v dané věci jde o věc důchodového pojištění, nemá žalovaná právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu